

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Rossano Building, s.r.o.**, IČ 02241099
sídlem Limuzská 2110/8, 108 00 Praha 10
zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. 159/2020-190-TAXI/3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021 č. j. 159/2020-190-TAXI/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „*napadené rozhodnutí*“), kterým k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 16.2.2018, č. j. MHMP 231742/2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze zde uvedeného přestupku, za což mu byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč. Výrokem I. žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že uvedl ve výroku B rozhodnutí se slova „*ukládá pokuta ve výši 150 000 Kč*“ nahrazují slovy „*ukládá pokuta ve výši 75 000 Kč, slovy sedmdesátpětisíckorunčeských*“, kterou je povinen uhradit ve lhůtě podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě do 7 měsíců“. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za přestupek podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silniční dopravě*“).
2. Napadené rozhodnutí je dle žalobce postiženo vadou nezákonnosti, kdy žalovaný aprobejuje využití nezákonného důkazu k prokázání viny žalobce - exekutorského zápisu č. 091 EZ 29/17 (dále jen „*exekutorský zápis*“), který je pořízený v příkrém rozporu s pravomocí exekutora a nadto bez vědomí dané osoby. Z předmětného exekutorského zápisu má vyplývat, že to byl Mgr. R. L., exekutorský kandidát pověřený sepsáním zápisu, kdo objednal, učinil a zaplatil jakousi přepravu, o čemž poté provedl exekutorský zápis. Dle žalobce je zcela nemožné, aby sám exekutor navodil nějakou skutečnost a následně si sám osvědčil takovou skutečnost svým konáním. Mgr. R. L., exekutorský kandidát, dokonce měl postupovat tak, že si vytvořil smyšlený profil na osobu M. V. a vystupoval pak při tvrzeném zaznamenaném a vykonaném jednání pod tímto jménem. Exekuční řád nikde ve svých ustanoveních neopravňuje exekutorského kandidáta k zastřeným jednáním.
3. Žalovaný uvedl, že neshledal důvody pro zpochybnění popisu skutkového děje tak, jak je popsán v exekutorském zápise, protože tento zápis je veřejnou listinou. Dle žalobce, žalovaný nemůže jen z toho, že právní řád považuje exekutorský zápis za veřejnou listinu, bez dalšího pokládat takovou listinu za zákonný důkaz, přičemž vůbec nezkoumá, zda taková listina splňuje nároky kladené na veřejnou listinu, tedy zda je sepsána v souladu se zákonem.
4. Žalobce dodává, že z ust. § 77 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů (dále jen „*exekuční řád*“) jasně vyplývá, že exekutor osvědčuje skutkový děj. Pakliže však exekutor „*osvědčuje skutkový stav nebo stav věci, [...] jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci*“, pak již z jazykového i významového smyslu takového právního institutu vyplývá, že exekutor nemůže být tím, kdo nějaký takový skutkový děj sám koná a sám sobě si takový děj osvědčuje. To je především v rozporu s institutem „*nezávislého*“ osvědčení skutkového děje státním orgánem.

5. Žalovaný nadto zcela opomíjí, že se v projednávaném případě jedná o trestní řízení přestupkové a že ve správním řízení trestním (přestupkovém) nejsou prokazovány žádné nároky *kohokoliv*, které by měly být prokazovány v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela nesprávně uvádí, že žalobce „*nezpochybnil nijak průběh přepravy a objektivnost exekutorského zápisu*“. Z podkladů ve správním spise je zřejmé, že žalobce v průběhu přestupkového (trestního) řízení zpochybnil průběh přepravy, jak je popsán v exekutorském zápise a také objektivnost exekutorského zápisu.
7. Dále žalobce uvedl, že se jedná o řízení týkající se trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“), přičemž základním předpokladem pro spravedlivý proces zaručený každému obviněnému je bezpochyby řádná aplikace zásad pro dokazování spáchání přestupku, což nemůže být postaveno na nezákonných důkazech, při kterých nadto zřetelně státní orgán (exekutor) porušoval zákonné předpisy, které regulují jeho působnost.
8. Exekutorský zápis je jako důkaz nepřípustný a nezákonný, jelikož mj. dle žalobce účelově obchází institut svědecké výpovědi a obchází rovněž podstatu provádění veřejné kontroly podle předmětných zákonných norem. Nadto zachycovat projevy a osobní údaje druhých osob bez jejich vědomí je možné pouze na základě předchozího povolení soudu v rámci k tomu určených právních institutů.
9. Dále je nutno odmítnout závěry žalovaného o tom, že soudy aprobovaly použití exekutorských zápisů jakožto důkazů ve správním řízení. Odkazovaná rozhodnutí Městského soudu v Praze se týkala zcela jiných skutkových okolností než v případě žalobce a nelze je tedy využít pro argumentaci v nynějším případě.
10. V Exekutorském zápise také absentuje ztotožnění řidiče, nebyl nikým legitimován a doposud nebyla zjištěna jeho totožnost. Dokonce zde absentuje i uvedení cestujícího. Nebylo ani řádně prokázáno, kdo byl cestujícím. Žalobce výslovně uvádí, že fakturu nikdy nevystavoval osobě M. V. a není mu známo, kdo fakturu vystavil a kdo je M. V.
11. Není možné souhlasit ani s názorem žalovaného, že nemohlo dojít k narušení soukromí dopravce. Přitom žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119 i na nález Ústavního soudu ze dne 13.9.2006, sp. zn. I. ÚS 191/05. Uvedená judikatura se týká utajovaného zachycování projevů taxikáře orgány veřejné moci pro účely správního trestání, avšak její závěry se plně uplatní i při utajovaném zachycování projevů jakýchkoliv řidičů v exekutorských zápisech. To samé platí *mutatis mutandis* i pro zachycování projevů osobní povahy, resp. záznamů podobizen osob či jiných osobních údajů (osob) v exekutorských zápisech bez svolení takových osob.
12. Nadto sám žalovaný odkazuje na to, že exekutorský kandidát nebyl registrován pod svým pravým jménem do aplikace UBER a přesto považuje takový postup za souladný s jím samým uváděnou znalostí fungování aplikace UBER. Pakliže by tomu tak skutečně bylo, pak jistě žalovaný musí znát, že zaregistrování pod falešným jménem je v rozporu s fungováním aplikace UBER a tedy při takové znalosti fungování aplikace nemůže žalovaný bez dalšího vůbec myslitelně závazně dovozovat, že nějaká osoba jménem Mgr. R. L. byla tím, kdo jízdu vykonala.

13. Žalobce nad rámec výše uvedeného uvedl, že žalovaný rovněž uložil žalobci nezákonnou a zjevně nepřiměřenou sankci přesto, že snížil původní výši pokuty ve výši 150.000 Kč na současnou ve výši 75.000 Kč.
14. Žalobce dále žalovanému vytýká, že nesprávně posoudil přítěžující okolnosti, když jako přítěžující okolnost hodnotí nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem a jsou postižitelné jinými skutkovými podstatami. S odkazem na ust. § 21 odst.1 písm. a) zákona a na ust. § 21 odst. 3 zákona žalobce dovozuje, že právní povinnosti ohledně označení střešní svítlnou žluté barvy a nápisem TAXI na její přední a zadní straně, jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle, resp. vybavení taxametrem platí pouze pro dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby (vozidlem zapsaným v evidenci vozidel taxislužby).
15. Současně vytýká žalovanému, že z rozhodnutí nelze seznat, jak žalovaný na případ žalobce aplikoval své úvahy o přítěžujících a polehčujících okolnostech týkající se řidičů, když sám v napadeném rozhodnutí tvrdí, že nezjistil totožnost řidiče(a tedy z podstaty věci nemohl zjistit, zda byl řidič držitel OŘT nebo ne). I v tom spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce dále namítá, že vzhledem k tomu, že jednání žalobce přičítané mu správními orgány je podřaditelné pod trestní sankcionování ve smyslu čl. 6 Úmluvy, je třeba, aby správní orgány projednávající správní delikty přistupovaly k posuzování výše trestu souladně se zásadou jednotnosti právního řádu. Přičemž vytýká žalovanému, že rozhodnutí neobsahuje úvahy tří rovin:
 - 1) Rovina úvah opírajících se o přestupkové předpisy;
 - 2) Test proporcionality plynoucí z imperativu právního státu a v něm chápané osobní svobody (rovina ústavní) a
 - 3) Promítnutí nepřiměřené délky řízení do případně ukládaného trestu (rovina mezinárodně právní odpovědnosti).K tomu zdůraznil, že v případě vydaného rozhodnutí nebyly dodrženy zákonem stanovené lhůty, které jsou obecně 30 dnů, resp. 60 dnů.
17. Žalobce měl spáchat přestupek dne 23.2.2017. Řízení bylo zahájeno dne 10.1.2018. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 16.2.2018. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno dne 26.1.2021 a žalobce tak byl souzen až po bezmála 4 letech od přičitatelného jednání. Správní orgány tak svým rozhodováním zatížily řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení a tím porušily právo žalobce na spravedlivý proces. Správní orgány tedy měly aplikovat zásady pro ukládání trestu s ohledem na délku trestního řízení, avšak žalovaný takto neuvažoval a zcela uvedenou rovinu opominul.

Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a odkázal na své rozhodnutí, následně se pak zabýval otázkou namítané nezákonnosti exekutorského zápisu. Nad rámec svého rozhodnutí uvedl případy, ve kterých musí být exekutor jedinou osobou přítomnou zaznamenávanému ději, například sepsání zápisu o výtahu vykazujícím poruchovost při nízkém hmotnostním zatížení. V otázce použití

pseudonymu při registraci do aplikace Uber nespátřuje žalovaný problém, a to s odkazem na správní praxi. Uvádí případy, ve kterých zdejší soud neseznal chyby v dokazování, když správní orgán akceptoval exekutorský zápis jako důkaz vzniklý v souladu se zákonem.

19. K otázce výsledku svědka žalovaný uvádí, že žalobce neuvedl identifikační údaje svědka, který měl být vyslechnut. Nadto žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu řízení nepředestřel alternativní verzi skutkové reality než tu uvedenou v exekutorském zápisu.
20. Předmětem řízení bylo spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě spočívající v provozování taxislužby vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. Registrační značku vozidla uvedl exekutorský kandidát jednak do exekutorského zápisu a jednak ji bylo možné ověřit prostřednictvím fotodokumentace vozidla. Z těchto podkladů dopravní úřad vycházel a nahlédnutím do rejstříku podnikatelů v silniční dopravě ověřil, že vozidlo není evidováno jako vozidlo taxislužby. K prokázání porušení zákona dle názoru žalobce postačí právě tyto podklady a není třeba dalšího dokazování. Žalovaný se tak neztotožňuje s názorem žalobce, jimž se snaží zpochybnit objektivnost exekutorského zápisu.
21. Co se týče námitky o zachycování projevů druhých osob bez jejich vědomí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 60/2009-119 ze dne 5. 11. 2009 nebo nálezu Ústavního soudu č. j. I ÚS 191/05 ze dne 13. 9. 2006, uvádí žalovaný, že tyto judikáty se však týkají zcela jiných situací. V odkazovaných případech se jednalo o pořizování audiovizuálních záznamů kontrolními pracovníky, popř. externími figuranty dopravního úřadu bez vědomí dopravce a řidiče pro účely kontroly dopravního úřadu a následného vedení správního řízení tímto úřadem. Nyní posuzovaný případ se však liší primárně tím, že k zaznamenání průběhu přepravy nedošlo v činnosti dopravního úřadu pro jeho úřední účely, nýbrž soukromá osoba požádala nezávislého exekutora, aby osvědčil a zaznamenal skutkový děj, jehož bude svědkem. Dalším rozdílem je, že se nejednalo o audiovizuální záznam, nýbrž o slovní popis průběhu přepravy od jejího objednání po obdržení dokladu o zaplacení. Aktuálně platný občanský zákoník č. 89/2012 Sb., v ustanovení § 86 uvádí, že „nikdo nesmí zasahovat do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.“ Podle ustanovení § 88 odst. 1 pak „svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob.“
22. Vyjádřil se také k hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností a uvedl, že délku řízení nelze považovat za nepřiměřenou.

Další podání účastníků

23. Následně zaslal žalobce podání, kterým reagoval na vyjádření žalovaného a ve kterém rozvedl již uvedené žalobní body. Žalovaný své vyjádření následně také doplnil, na což reagoval žalobce dalším podáním.

Jednání u soudu

24. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích uvedených žalobcem v žalobě, žalovaným ve vyjádření k žalobě, a následně oběma účastníky v několika dalších podáních.

Obsah správního spisu

25. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňovému správnímu orgánu byl jako podnět k zahájení řízení pro porušení právních předpisů zaslán dne 22. 12. 2017 exekutorský zápis ze dne 24.2.2017, v němž se uvádí, že dopravce provedl přepravu formou taxislužby vozidlem tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X (dále také „vozidlo“). Přeprava byla provedena na trase ul. Rybná 732/25, Praha 1 – ul. U Kunratického lesa, Praha 11, v čase 21:55 hod. – 22.12 hod. Cestujícím, který si přepravu objednal, a byla mu poskytnuta, byl Mgr. R. L., exekutorský koncipient, pověřený zaměstnanec soudní exekutorky JUDr. I. Š. Přeprava byla provedena na základě dohody uzavřené mezi soudní exekutorkou a Sdružením pražských provozovatelů TAXIslužby z. s. a úkolem exekutorského koncipienta bylo ověření skutkového děje, který za jeho přítomnosti nastal v souvislosti s objednávkou vozu prostřednictvím mobilní aplikace Uber, a zároveň osvědčení stavu věci, a to zejména zda je vozidlo přistavené na základě objednávky mobilní aplikace Uber označeno jako vozidlo taxislužby, zda je uvnitř vozidla viditelný taxametr, ceník jízdného, jméno a příjmení, příp. obchodní firma dopravce, a průkaz řidiče taxislužby. Přeprava byla objednána na výše uvedenou trasu přepravy, prostřednictvím aplikace Uber na účet „M. V.“.
26. Po vytvoření objednávky přepravy s výchozím a cílovým místem přepravy se cestujícím na obrazovce mobilního telefonu, v němž měl instalovanou aplikaci Uber, objevil časový údaj, kdy má být vozidlo přistaveno, jméno řidiče „T.“, fotografie řidiče, počáteční znaky státní poznávací značky vozidla „X“ a typ vozidla. Po provedení přepravy vozidlem, které nebylo označeno a vybaveno jako vozidlo taxislužby, cestující v hotovosti zaplatil částku 220 Kč. V průběhu přepravy nebylo ani na palubní desce ani na mobilní aplikaci možnost zjistit aktuální cenu jízdy ani ujetou vzdálenost. Po ukončení přepravy nebyl pořízen záznam o přepravě jako výstup z tiskárny taxametru a cestující neobdržel doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxametru. K dotazu ohledně stvrzenky byl odkázán na doručení e-mailem, přičemž mu byla na e-mail doručena Stvrzenka Uber, „Tvá večerní cesta s Uber dne čtvrtek“, a následně mu bylo prostřednictvím webového rozhraní umožněno stáhnout si fakturu vydanou Rasier Operations B. V. ve jménu dopravce za poskytnuté služby. Cestující o provedené přepravě vypracoval exekutorský zápis č. 091 EZ 29/17 ze dne 24. 2. 2017. Stvrzenka, faktura i fotodokumentace jsou založeny ve spise jako přílohy exekutorského zápisu.
27. Správní orgán prvního stupně na základě zaslání podnětu zahájil oznámením ze dne 8.1.2018 se žalobcem jako dopravcem správní řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, který měl dopravce spáchat tím, že dne 23.2.2017 v čase v čase 21:55 hod. – 22.12 hod. na trase ul. ul. Rybná 732/25, Praha 1 – ul. U Kunratického lesa, Praha 11 provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. V souvislosti se zahájením správního řízení byl žalobce seznámen se svými procesními právy, a to včetně práva žádat nařízení ústního jednání. Zároveň byl vyzván k doložení svých osobních a majetkových poměrů.

28. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce ve vyjádření ze dne 19.1.2018 k zahájení správního řízení uvedl, že žádnou hrazenou přepravu cestujícím neposkytl, nezná jej a nevystavil mu žádnou fakturu na předmětnou přepravu. Namítl nezákonnost exekutorského zápisu, který jako důkaz shledává za nepřipustný a nezákonný. Navrhl, aby byl vyslechnut řidič, který měl fyzicky přepravu cestujícího vykonat.
29. Dne 29. 1. 2018 správní orgán prvního stupně žalobci oznámil, že nashromáždil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a dal mu možnost se k nim vyjádřit, a to včetně způsobu jejich opatření, případně navrhnout jejich doplnění. Žalobce se k ukončení dokazování nevyjádřil. Dne 16.2.2018 proto správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. MHMP 231742/2018, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 150 000 Kč za spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, který měl žalobce spáchat tím, že provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Spolu s pokutou byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
30. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým změnil prvostupňové rozhodnutí, když snížil výši pokuty na částku 75 000 Kč a upravil lhůtu pro splnění povinnosti. Ve zbytku pak rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že neshledal důvody pro zpochybnění skutkového stavu tak, jak je popsán v exekutorském zápisu. Měl za to, že neztotožněním řidiče nedošlo k vadě v zjišťování skutkového stavu, a to s odkazem na § 20 odst. 6 a § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ohledně neprovedení výsledku řídiče ministerstvo odkázalo na odůvodnění rozhodnutí dopravního úřadu. Závěrem uvedl důvody, pro které neshledal uloženou pokutu nepřiměřenou.

Posouzení věci soudem

31. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po té dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
32. Vzhledem k tomu, že žalobce na několika místech žaloby namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zabýval se soud nejprve touto námitkou. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
33. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy,

kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, proč není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).

34. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
35. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
36. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Obě napadená rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Námitku nepřezkoumatelnosti proto důvodnou neshledal.
37. Soud se dále zabýval věcnými námitkami žalobce. Z obsahu žaloby a přednesu zástupce žalobce u soudu je zřejmé, že žalobce za nosnou považuje námitku o nezákonnosti exekučního zápisu, resp. o nezákonnosti postupu při jeho získání.
38. Podle § 21 exekučního řádu „*Exekutor může koncipienta písemně pověřit prováděním úkonů, které jsou předmětem exekuční činnosti nebo další činnosti.*“
39. Podle § 77 exekučního řádu k dalším činnostem prováděných exekutorem vyplývá, že „*Exekutor na žádost sepíše exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci, například splnění dluhu, stavu nemovitých věcí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou*

být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.“

40. Podle § 79 odst. 2 exekučního řádu je exekutorský zápis veřejnou listinou.
41. Podle názoru soudu je exekutorský zápis listinou s určitým obsahem a obecně lze konstatovat, že ji je možné použít jako důkazní prostředek i ve správním řízení. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) *„K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“*
42. To znamená, že jako důkazní prostředek by bylo možné v této věci exekutorský zápis použít, jednak proto, že výčet možných důkazních prostředků je demonstrativní, takže nelze vyloučit použití i jiných, výslovně v ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu nevyjmenovaných dokumentů, a jednak proto, že zcela nepochybně jde o listinu. Aby ale mohla být předmětná listina použita jako důkazní prostředek ve správním řízení, je nutné, aby byla splněna i další podmínka stanovená v citovaném ustanovení, a to, že důkazní prostředek byl získán v souladu se zákonem.
43. Tato podmínka ale v případě předmětného exekutorského zápisu, ze kterého vycházel žalovaný, dle soudu splněna nebyla. Exekutorský koncipient Mgr. R. L. neobjednal dopravu pod vlastním jménem, ale vytvořil si novou identitu, jméno „M. V.“, a pod tímto neexistujícím subjektem vstoupil do vztahu se společností UBER, když prostřednictvím mobilní aplikace UBER vytvořil objednávku jízdy. O průběhu jízdy sepsal exekutorský koncipient, již pod jménem R. L., exekutorský zápis, který tento skutkový děj osvědčil.
44. Postup, jakým byl pořízen koncipientem exekutorský zápis, dle soudu vyvolává pochybnosti o zákonnosti tohoto zápisu a následně i o zákonnosti vydaného rozhodnutí, kterým je dopravce sankcionován za přestupek a ve kterém mu byla uložena pokuta. Pokud je totiž exekutor, nebo jím pověřená osoba, do skutkového děje zapojen natolik, že si před jeho započítáním vytvoří jinou identitu, pod kterou v rámci úkonu vystupuje, nemůže soud dospět k jinému názoru, než že tento zásah do skutkového děje není nestranný, když exekutor svým zastřeným úkonem vyvolává ověřovaný děj, tedy jízdu samotnou. Podle názoru soudu rozhodnutí o uložení pokuty v rámci správního trestání nemůže stát výlučně na zastřeném úkonu, byť jde o vykonavatele veřejné správy. V řízení o přestupku musí být zjištěn skutkový stav bez jakýchkoli pochybností, což ale listina získaná na základě zastřeného úkonu neosvědčuje. Pokud žalovaný své rozhodnutí postavil pouze na této jedné listině, aniž k řádnému prokázání skutkového stavu provedl jiné důkazy, nemůže jeho rozhodnutí v soudním přezkumu obstát.
45. Soud má navíc pochybnosti i o tom, zda byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro vydání exekutorského zákona. Z výše citovaného ustanovení § 77 jsou zjevné tři kumulativní podmínky, za kterých je možné exekutorský zápis sepsat. Jsou jimi: žádost žadatele o sepis; možnost prokázání nároků v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem; uskutečnění skutkového děje za přítomnosti exekutora nebo se musí soudní exekutor o stavu osobně přesvědčit.
46. Z uvedeného je patrné, že aby mohl být exekutorský zápis sepsán, je nutné, aby byly splněny všechny tři tyto podmínky současně. V projednávané věci je z předloženého exekutorského zápisu patrné, že první podmínka splněna byla, neboť zápis byl sepsán na

základě soukromoprávní dohody exekutorky a Sdružení provozovatelů TAXIslužby z.s. Uzavření takové soukromoprávní dohody není zakázáno, stejně tak není zakázáno, aby pro potřeby soukromého subjektu byl na základě dohody sepsán exekutorský zápis popisující určitý skutkový stav. Pochybnosti soudu se vztahují ke splnění druhé podmínky, neboť není patrné, zda a jaké nároky Sdružení provozovatelů Taxislužby by měly být za použití exekutorského zápisu v řízení před správním orgánem prokázány. Soudní exekutorka v exekutorském zápise pouze na Smlouvu se Sdružením provozovatelů TAXIslužby odkázala a uvedla, že pověřila koncipienta, aby provedl osvědčení skutkového děje, který za jeho účasti nastane v souvislosti s objednávkou vozu prostřednictvím mobilní aplikace UBER. Dále jej pověřila, aby osvědčil stav věci; zejména, zda je vozidlo přistavené na základě objednávky mobilní aplikací UBER označeno jako vozidlo taxislužby, zda je uvnitř vozidla viditelný taxametr, ceník jízdného, jméno a příjmení, příp. firma obchodní firma dopravce, a průkaz řidiče taxislužby. Z uvedených konkrétních požadavků však nelze dovodit, že by takto ověřený skutkový děj a stav věci zaznamenaný v exekutorském zápise mohl sloužit Sdružení provozovatelů TAXIslužby k prokázání nároku v přestupkovém řízení vedeném správním orgánem proti dopravci, jehož smyslem je posouzení, zda je dopravce vinen z vytýkaného přestupku, a nikoli posouzení nároků Sdružení provozovatelů TAXI služby. Sám žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí pozastavil nad konkrétní motivací podatele - Sdružení provozovatelů TAXIslužby -, když dovodil, že *bylo pravděpodobně cílem poukázání na praxi v provádění přeprav osob dle jejich požadavku za úplatu a že zřejmě chtěl tak pro správní orgány pořídit důkaz o předpokládaném protiprávním jednání některého řidiče, který exekutorovi poptávanou dopravu poskytne*. Soud má však za to, že k tomuto účelu by exekutorský zápis sloužit neměl, když jím prokazatelně neměl být v souladu s ust. § 77 exekučního řádu prokázán konkrétní nárok Sdružení provozovatelů TAXIslužby v určitém řízení před soudem nebo jiným státním orgánem, ale měl sloužit pouze jako podnět k zahájení řízení o potrestání dopravce, případě řidiče, tedy řízení, jehož účastníkem Sdružení provozovatelů TAXIslužby nebylo a tedy ani žádný nárok v tomto řízení uplatňovat nemohlo.

47. Soud v této souvislosti považuje za nutné uvést, že každá žádost o sepsání exekutorského zápisu by měla splňovat intence ust. § 41–43 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „OSŘ“), tedy by z ní mělo být zjevné, že exekutorský zápis lze použít v řízení před soudem či jiným orgánem k prokázání nároku. Obsah žádosti představuje klíčové kritérium pro následné posouzení soudního exekutora ve vztahu k jeho oprávněnosti k sepsu dotčeného exekutorského zápisu. Pokud totiž ze žádosti po posouzení soudním exekutorem nevyplyne, že žadatel chce sepsat zápis za účelem prokázání nároků v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem, nemá pro takový typ zápisu soudní exekutor oprávnění. Soudu sice není znám obsah smlouvy o sepsání exekutorských zápisů, ale vzhledem k tomu, že v exekutorském zápise není žádný konkrétní nárok podatele žádosti uveden a nevyplýval ani z provedeného správního řízení, má soud pochybnosti o tom, zda mohl být k danému účelu v této věci exekutorský zápis vůbec sepsán a následně pak použit.
48. I pokud by však soud dospěl k závěru o zákonném způsobu pořízení exekutorského zápisu, což se nestalo, je nutné konstatovat, že shledal i další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, když shledal důvodnou námitku žalobce, ve které brojl proti použití exekutorského zápisu jako důkazu, aniž by byl proveden důkaz výsledkem řídiče, který žalobce v průběhu správního řízení navrhl a jímž měl být zpochybněn průběh přepravy, jak je popsán v exekutorském zápise.

49. Ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu pro účely dokazování ve správním řízení stanoví, že „*Listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.*“ Z uvedeného ustanovení vyplývá, že i ve vztahu k listině, která má povahu veřejné listiny je možná obrana v tom směru, že je prokázán opak.
50. Městský soud v Praze v souvislosti s uvedeným ustanovením konstatuje, že shledal důvodnou námitku, v níž žalobce zdůraznil základní zásady správního trestání. Na rozdíl od věci, které byly projednávány Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 121/2017 a sp. zn. 5 A 84/2017 soud poukazuje na to, že žalobce ve vyjádření k zahájení řízení výslech řidiče navrhl. Jakkoli totožnost řidiče nebyla v průběhu správního řízení tvrzena, bylo dle názoru soudu povinností správního orgánu, aby v zájmu dostatečně zjištěného skutkového stavu, který je nutno v dostatečné míře prokázat, a to zejména v řízení o přestupku, vyzval žalobce, aby svůj návrh konkretizoval. Jestliže totiž správní orgán v průběhu správního řízení na návrh na doplnění dokazování vůbec nereagoval a totožnost řidiče nezjišťoval, došlo tím ke zkrácení práva účastníka řízení na řádné zjištění skutkového stavu, a to zejména za situace, kdy správní orgán skutkový stav dovozuje pouze z předloženého exekutorského zápisu. Pokud žalobce učinil návrh na doplnění dokazování, musí být schopen takový návrh konkretizovat tak, aby navržený důkaz mohl být správním orgánem proveden. Teprve až kdyby žalobce osobu řidiče neztotožnil ani po zaslané výzvě, mohl by žalovaný učinit závěr týkající se důkazní hodnoty exekutorského zápisu a zjištěného skutkového stavu.
51. Soud si je vědom toho, že žalobce tvrdí, že přepravu neprovedl, takže by bylo možno vycházet z toho, že nemůže ani znát totožnost řidiče. Toto tvrzení žalobce o neprovedení přepravy však nemá oporu v obsahu správního spisu. Pokud by totiž bylo možné vycházet z exekutorského zápisu, bylo by jím prokázáno, že přeprava byla provedena žalobcem jako dopravcem (zejména to vyplývá z faktury, která byla vystavena jeho jménem), přesto měl být žalobci poskytnut dostatečný prostor k tomu, aby dosud provedené důkazní prostředky zpochybnil. Vycházíme-li tedy z toho, že přeprava byla provedena žalobcem, měl být žalobci poskytnut prostor k tomu, aby dosavadní zjištění vyvrátil. Proto bylo na místě, aby žalovaný vyzval žalobce o přesnou specifikaci a konkretizaci řidiče, který by mohl být eventuálně vyslechnut jako svědek.
52. Ačkoli shledal výše uvedené důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, považuje soud za nutné pro úplnost uvést, že neshledal důvodnou námitku žalobce, že exekutorský zápis je utajovaným zachycováním projevu. Již z žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, jasně plyne, že zachycováním se rozumí záznam technickými prostředky, neboť ty bezprostředně a komplexně zachycují skutečnost ve formě obrazového anebo zvukového záznamu. Naopak v exekutorském zápisu jsou zachyceny skutečnosti tak, jak je osoba jej vyhotovující subjektivně vnímala a jak si je pamatuje. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku zejména zdůraznil, že správní orgány nemají zákonné zmocnění k pořizování audiovizuálních nahrávek pro účely správního řízení, pokud tyto zasahují do „soukromého života“ fyzických osob. Naproti tomu žádný právní předpis nezapovídá, aby soukromá osoba učinila jízdu vozidlem taxislužby (kterou je i Uber), načež v případě, kdy se domnívá, že byl porušen zákon, o tom učinila oznámení příslušným správním orgánům, v němž uvede svůj popis

skutkových okolností. Zákon taktéž nevylučuje, aby byl o takové skutečnosti pořízen exekutorský zápis. Jak v podání, tak v exekutorském zápisu se sice jedná o zachycení osobního projevu řidiče taxislužby, nikoli však technickými prostředky. Takové zachycení je nepřímé a není s to zasáhnout do soukromí žalobce. Žalobcův extenzivní výklad zákazu zachycování osobních projevů by totiž ve svém důsledku znamenal, že by nebylo možné vůbec užít svědků a jejich výpovědí, pokud by měli vypovídat o osobních projevech třetích osob, jimž byli přítomni. Možno dodat, že obsah konverzace cestujících s žalobcem není nosným důvodem napadeného a prvostupňového rozhodnutí, zmíněn je toliko okrajově. Nosným důvodem je provedení samotné přepravy, což rozhodně nelze považovat za projev soukromé povahy.

53. K námitkám, jimiž žalobce brojil proti neztotožnění osoby řidiče evidovaného vozidla taxislužby v rámci exekutorského zápisu, soud podotýká, že ani tato námitka nebyla shledána důvodnou, přičemž se soud v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou žalovaný velmi podrobně a v logickém sledu úvah uvedl na str. 4 napadeného rozhodnutí.
54. Je faktem, že řidič nebyl při jízdě ztotožněn ve smyslu předložení průkazu totožnosti. Na druhou stranu již při objednávce byly cestujícímu sděleny údaje: křestní jméno, značka a typ vozidla a první tři znaky SPZ. Též emailová stvrzenka obsahuje, kromě zachycení trasy a ceny přepravy, křestní jméno řidiče. Faktura pak obsahuje označení firmy žalobce, jeho adresu, DIČ a IČO. To, že byla faktura vydaná společností Rasier Operations B.V. a nikoli žalobcem, není rozhodné (fakturovat může i třetí, zprostředkující osoba; ani zaslání faktury nemusí provést žalobce sám), podstatné je, že byla vydána jeho jménem. Žalobci nebyla uložena pokuta jako řidiči vozidla, nýbrž jako jeho provozovateli. Může tedy jít o dva rozdílné subjekty a neztotožnění řidiče neznamená nemožnost postihnout provozovatele či poskytovatele služby. K tomu nutno dodat, že předmětného deliktu se nemůže dopustit řidič, nýbrž dopravce, tj. osoba provozující silniční dopravu, potažmo konkrétní vozidlo. Identifikaci vozidla – značku, typ a SPZ (v objednávce částečnou a v předmětném zápisu úplnou) a jeho provozování přitom žalobce nijak nespороval. Tyto závěry nemění niče na výše (v bodě 47.) uvedeném zjištění o porušení základních zásad správního řízení při dokazování a vypořádání se s důkazními návrhy účastníka řízení.
55. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti žalobních námitek, ve kterých žalobce vytýká žalovanému nesprávné posouzení přitěžujících okolností. Správním orgánům nejprve vytkl, že jako přitěžující okolnost braly v úvahu skutečnosti, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem, tedy jinými skutkovými podstatami. Není tedy možné posoudit jako přitěžující okolnost, že vozidlo nebylo předepsaným způsobem označeno a nebylo vybaveno taxametrem.
56. Soud považuje za nutné zdůraznit, že je z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí prvostupňového patrné, že žalovaný žádné z takto žalobcem tvrzených porušení povinností jako přitěžující okolnost nehodnotil. Naopak je patrné, že žalovaný zdůraznil, že žalobce mohl, přestože provozoval taxislužbu vozidlem, které vozidlem taxislužby kvůli neevidování nebylo, plnit další podmínky stanovené z důvodu ochrany veřejného zájmu, tedy například mohl vozidlo řádně označit a vybavit taxametrem. Vzhledem k tomu, že uvedené povinnosti vázané zákonem o silniční dopravě na vozidlo taxislužby v případě žalobce splněny nebyly, nebylo jejich nesplnění posuzováno jako přitěžující okolnost, ale jako absence polehčujících okolností, což je z obou rozhodnutí jednoznačně patrné. Namítá-li tedy žalobce, že jako přitěžující okolnost braly správní orgány v úvahu skutečnosti, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem,

tedy jinými skutkovými podstatami, nemá tato námitka oporu ve správním spise a neodpovídá obsahu napadených rozhodnutí. Soud proto ani tuto námitku důvodnou neshledal.

57. Žalobce také namítl, že nelze seznat, jak aplikoval žalovaný na případ žalobce své úvahy o přitěžujících a polehčujících okolnostech týkající se řidičů, kdy žalovaný rozlišuje, zda je řidič držitel oprávnění řidiče taxislužby nebo není.
58. Tato námitka v podstatě souvisí s předchozí žalobní námitkou, neboť je z napadeného rozhodnutí patrné, že žalovaný konstatoval, že obecně je v úvahách o hodnocení významu a závažnosti protiprávního jednání přihlíženo např. ke skutečnosti, zda podnikatel zcela rezignoval na dodržování právních předpisů či je z jeho strany alespoň snaha o jejich splnění. Vzhledem k tomu, že nebyla v projednávané ztotožněna osoba řidiče, nebylo možné posoudit, zda danou přepravu poskytl držitel oprávnění řidiče taxislužby, tedy nebylo možné zjistit, zda žalobce, resp. řidič uvedenou povinnost splnil, a proto nemohl případné splnění této povinnosti zohlednit jako polehčující okolnost. Ze stejného důvodu nebyla hodnocena ani jako okolnost přitěžující. Ani tato námitka žalobce proto není důvodná.
59. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, kterou žalobce brojil proti tomu, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše sankce nepřiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již několikrát potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Zdejší soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019 - 28, dle nichž *„Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“.* Na závěry uvedené v tomto rozsudku odkázal Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku 1 As 373/2020 - 40 a shodné závěry uvedl i v rozsudku 2 As 257/2020 - 37.
60. Městský soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, když neshledal žádný důvod, pro který by se měl od zde uvedených závěrů odchýlit. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud, žalobci lze přisvědčit v tom, že přestupkové řízení je řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ovšem neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Tato forma „kompenzace“ tedy neplyne přímo z práva na

přiměřenou délku řízení. Správní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku trvání správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí. K tomu však nedošlo.

61. Žalobce měl spáchat přestupek dne 23.2.2017. Řízení bylo zahájeno dne 10.1.2018. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 16.2.2018. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno dne 26.1.2021. Překročení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu představuje vadu správního řízení. To, že správní orgán nevydá rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Žalobce navíc zákonnými prostředky podle správního řádu, resp. soudního řádu správního, proti nečinnosti žalovaného nebrojil. Žalovaný nepovažoval několikaměsíční průtahy za relevantní okolnost pro určení výše trestu. Podle městského soudu se nejednalo o průtahy takové intenzity či rozsahu, které mohly či měly v přestupkovém řízení ovlivnit výši sankce. Proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
62. Soud považuje za nutné uvést, že žalobce pouze ve velmi obecné rovině namítl, že sankce je zjevně nepřiměřená. K této námitce však neuvedl žádnou argumentaci, ze které by bylo patrné, z jakého důvodu nepřiměřenost uložené pokuty dovozuje. Soud proto ve stejné obecné rovině uvádí, že uloženou pokutu sniženou na částku 75 000 Kč zjevně nepřiměřenou neshledal.

Závěr a náklady řízení

63. Z uvedeného důvodu soud dospěl k závěru, že žaloba je, byť v části, důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
64. Žalovaný v dalším řízení znovu posoudí předpoklady pro uložení sankce za přestupek, přitom zohlední výše uvedený právní názor městského soudu, kterým je v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).
65. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů v řízení přísluší. Náklady řízení představují jednak částku 3 000 Kč za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a odměnu za zastoupení advokátem. Soud přiznal žalobci odměnu za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí, podání žaloby, účast u jednání - § 7, 9, 11 Vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) po 3 100 Kč a 3x režijní paušál po 300 Kč. K této částce pak byla připočtena daň z přidané hodnoty ve výši 2 142 Kč, když zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkem odměna za zastoupení představuje částku 12 342 Kč.
66. Soud si je vědom toho, že žalobce zaslal soudu další dvě podání, která však pouze rozvíjela argumentaci uvedenou v podané žalobě a nic nebránilo žalobci, aby tuto svou argumentaci uplatnil již v rámci podané žaloby. Pokud tak neučinil, nelze náklady spojené s jejich podáním považovat za účelně vynaložené, a proto soud žalobci náhradu nákladů za tyto úkony nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu